

Tyskland kan klare det – Men Tyskland må forandre sig!

Af Rainer Apel

Denne artikel, skrevet til *Neue Solidarität*, den ugentlige avis for det tyske, politiske parti *Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo)*, uddyber de ideer, som *Helga Zepp-LaRouche* giver udtryk for i sin artikel »Løs flygtningekrisen ved at realisere en ny, epokeskabende vision for fremtiden«, fra 7. okt. 2015.

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=8594>

10. oktober 2015 – Er stemningen ved at skifte? Er den åbenhed over for flygtninge, der blev demonstreret i løbet af de seneste uger, definitivt forbi, nu, hvor det ser ud som om det totale antal flygtninge vil nå op på en million, 1,5 mio. eller flere? Har Tyskland nået grænsen for, hvad der er muligt? Kan statslige myndigheder, delstatsmyndigheder og lokale myndigheder ikke længere håndtere det? Må man skære ned i budgettet andre steder for at betale omkostningerne for flygtningene, som finansminister Wolfgang Schäuble og andre tilhængere af »nuldskudsdogmet« hævder?

Og sluttelig: Må man fremtrylle en ny by på størrelse med München af den bare jord hvert år, for at skaffe anstændig husning til alle flygtningene?

Stakkels Tyskland! Du er sunket dybt, hvis alt det, som de meningsdannende massemedier publicerer i disse dage, er sandt! Man må da spørge, hvordan tyskerne i både Øst og Vest klarede at genhuse og integrere henved 14 millioner flygtninge (!) for 70 år siden, umiddelbart før afslutningen af Anden Verdenskrig og i tiden umiddelbart derefter, flygtninge fra det tabte Øst og Sudeterlandet? Hvordan kunne tyskerne blive i stand til at genopbygge deres udbombede byer så hurtigt?

Bundesarchiv, Bild 146-1996-030-01A
Foto: Hober, Brigitte | Februar 1945

Nogle af de mere end 14 mio. tyske flygtninge, der blev fordrevet fra Øst, og som kom ind i og blev assimileret i Tyskland i de seneste dage af Anden Verdenskrig og den umiddelbare efterkrigstid. Dette foto blev taget i Danzig (den stadig tysk besatte by Gdansk i Polen) i februar 1945 og viser flygtningestrømmen.

I perioden før og efter 1989, hvordan var det da muligt for Vesttyskland, endnu engang, at modtage endnu tre millioner flygtninge fra Østtyskland? Og dernæst de 750.000 flygtninge fra Balkankrigene i 1990'erne, der også blev modtaget?

Hvordan Tyskland klarede det

Tyskland var i stand til at klare det, fordi landet på det tidspunkt – og frem til indførelsen af euroen ved årtusindskiftet – havde en anden økonomisk og finansiell

politik, og frem til ind i 1970'erne havde en *radikalt* anden politik. Finansspekulation var højst et marginalt fænomen, og banksystemet og finanspolitikken tjente primært til at fremme realøkonomien og produktive jobs, samt skabelsen af reelle værdier og reel vækst.

Efterkrigstidens statsejede bank for genopbygning (Kreditanstalt für Wiederaufbau) havde f.eks. en politik til fremme af små og mellemstore virksomheder (Mittelstand) gennem langfristede lavrentelån, i hvert fald så langt frem som til begyndelsen af 1970'erne, en politik, der også med stor succes blev anvendt af Roosevelts Reconstruction Finance Corporation i 1930'erne. Det tyske »økonomiske mirakel« var ikke noget mirakel: Det var resultatet af en klog, langsigtet politik i befolkningens tjeneste, en politik, som Tyskland som en bydende nødvendighed hurtigt må tilbage til.

Endnu et konstruktivt eksempel: Efter den katastrofale oversvømmelse af Elben i 2002, der medførte tab i størrelsesordenen milliarder af euro, beordrede kansler Gerhard Schröder en suspendering af de af EU påtvungne budgetmæssige begrænsninger. Han gav ordre til, at de midler, der ellers var blokeret, og som var nødvendige for at genopbygge de oversvømmede områder, omgående skulle stilles til rådighed. Den berygtede politik med »nulunderskud« fandtes ikke på det tidspunkt, men det varede desværre ikke længe. Denne politik bør absolut og definitivt fjernes i dag, som en del af en helt ny fremgangsmåde.

Kun på denne måde vil Tyskland være i stand til at bygge nye huse hvert år på en skala som en stor by som München (ca. 1,4 mio. indbyggere, -red.), samt reparere og modernisere nationens veje, broer, jernbaner, skolebygninger og anden infrastruktur, der alt sammen var forfaldent, længe inden den store bølge af flygtninge ankom.

At genopbygge nationen

En vedligeholdt infrastruktur og gode husningsmuligheder tiltrækker virksomheder og højt betalte jobs, så kommunerne kan genvinde deres finansielle styrke gennem øgede skatteindtægter, og 82 mio. tyske borgere, plus 1,5 mio. flygtninge eller mere, kan skabe sig en tilværelse, der anstår sig for det 21. århundrede. Det er ikke blot Den nye Silkevej, der skal bygges. Der er også i Tyskland en enorm masse ting, der skal gøres, og det ville også være tilfældet, selv om der ikke var en eneste syrisk flygtning!

Omkostningerne til at imødekomme de syriske flygtnings behov og skaffe dem husning er kun tilsyneladende høj – men er strengt taget kun en lille del af det, Tyskland under alle omstændigheder må investere. Det rent interne investeringsefterslæb i Tyskland er på mindst flere hundrede milliarder euro, og sandsynligvis en hel del flere milliarder.

Syriske flygtninge på vej mod Tyskland, der flokkes i Keleti jernbanestationen i Budapest, Ungarn, 4. sept. 2015.

Med hensyn til udgifterne til selve flygtningene, så kan de tal, der angives i avisen *Bildzeitung* den 6. okt. ganske bestemt revideres opad: Bygning af op til 400.000 nye hjem pr. år; op til 25.000 flere lærere; 1.000 renoverede eller helt nye skoler; plads til 68.000 flere børn i børnehaver; 10.000 flere hospitalssenge; 6.000 flere læger. Tilføj yderligere 20.000 nye stillinger inden for administrativt personale, 50.000 nye socialarbejdere og 15.000 nye politibetjente.

Hvis det er muligt at få faglærte flygtninge til at deltage direkte i skabelsen af en stor del af den nødvendige, nye kapacitet og de nye jobs, vil integrationsprocessen stort set være opnået. Der er intet, der hjælper flygtningene mere med at komme sig over deres rejses lidelser og traumer end aktivt at deltage i noget produktivt, der giver dem mulighed for at gøre fremskridt. Det er, hvad vi erfarede i Tyskland i efterkrigstidens genopbygningsperiode.

Et negativt eksempel er, at man ikke genopbyggede Balkan efter krigen i 1990'erne, hvilket efterlod især unge mennesker i Kosova med en arbejdsløshed på 80 % og fratog dem enhver udsigt til forbedring. Det er det, der driver dem til Tyskland i håb om, at de vil få det bedre der.

Hvis vi gennemførte den fundamentale ændring af politikken, som her er skitseret, vil der blive tilstrækkeligt med penge til overs til at genopbygge byerne i Syrien, Irak og Libanon, der i dag ser ud, som byerne i Tyskland så ud i 1945. Det vil være penge, der er godt givet ud, eftersom disse og mange andre lande om ti eller tyve år vil være blandt Tysklands bedste handelspartnere, for den tyske hjælp, der i dag ydes til genopbygning, vil ikke blive glemt.